

GÂND NOU

REDACTOR: N. NICULESCU — 23 STR. TRANSILVANIEI 23 — BUZĂU

AMICII CULTURII FRANCEZE

În cadrul regulamentului liceelor, cu aprobarea domnului Sava Anghel, care a încurajat întotdeauna inițiative având ca scop bunul mers al studiilor în liceul pe care-l conduce, un grup de foști elevi și de elevi au constituit, cu concursul devotat al d-lui prof. Daniel Cluzel un, cerc cultural al căruiscop este de a ușora aderenților studiul limbii, literaturii și instituțiilor Franței. Acest grup s'a intitulat „*La conférence des amis de la culture française.*”

Comiteiul este compus dintr'un președinte, din 2 vice — președinți, un secretar, bibliotecar și din membri activi. În timpul anului școlar 1933-1934 „*La conférence des amis de la culture française,*” va studia, în ședințele care vor avea loc în marele Amfiteatru al liceului B. P. Hașdeu în prima și a treia duminică a fiecărei luni, la ora 3 precis, instituțiile Franței actuale și un program al autorilor francezi. Prima ședință va avea loc Duminică, 5 Noembrie la ora 3 p. m. Va fi o ședință foarte însuflețită unde nimeni nu se va plictisi. După cuvântul de deschidere al domnului președinte ales, Pătuțescu I. Ioan, student în drept și literatura franceză la Universitatea din București, d-l Constantin Neșu va vorbi despre *Alfred de Vigny*. Apoi domnul profesor Daniel Cluzel va vorbi despre „Puterea Constituantă în Franța. Ședința se va sfârși cu proiecțiuni luminoase, documentare. Toți amatorii culturii franceze sunt invitați a participa la această frumoasă ședință.

Ei nu vor regreta de a fi venit și vor dori desigur să asiste și la celelalte care vor avea loc în urmă.

În seria de conferințe pe care le-a ținut anul trecut d-l profesor Daniel Cluzel în colaborare cu d-nii profesori Constantin Secrețianu, Aurelian Florinescu și Petru Ionescu, ne-a arătat cum s'a constituit prin vicisitudinile a două mii de ani de istorie, civilizația franceză; ne va arăta, în acest an, care sunt și cum funcționează instituțiile actuale ale acestei frumoase și strălucitoare civilizații, căreia lumea datorește atâtea binefaceri inapreciabile.

Comitetul,

Editarea lui Eminescu

Un profesor dela Iași a îngrijit editarea poeziilor lui Eminescu într'un volum, se spune să cuprindă versurile știute și neștiute precum și variante ale marelui poet.

S'a făcut mult șgomot în jurul acestei ediții și s'a vorbit mai puțin de Eminescu și mai mult ceva de cercetătorul și editorul său. Firește e la locul ei întrebarea dacă ediția aceasta va fi conformă așteptărilor sau o simplă reeditare a celor câteva culegeri înaintașe. Și așteptările înțeleg ceva complet, adică tot ce va cuprinde să fie în cadrul valorii literare și critice. Acum când marele poet e cunoscut atât de mult, aproape popularizat, e necesară alcătuire documentară, deci științifică.

S'au tipărit până acum o mulțime de volume, dar nu în baza unor cercetări ci cuprinzând poeziile adunate în prima ediție a lui Maiorescu [1883-1884] dar care din punct de vedere critic lasă mult de dorit.

Numai în urmă Maiorescu face unele adăogiri din poeziile răspândite și însoțește edițiile cu un text. Nu-i vorba că nici celelalte n'au contribuit cu nimic. La 1890 V. G. Morțun dă la tipar o ediție de versuri și proză și această necompletă. Restul era editat din necesitățile editorilor streini (Șaraga, Alcalay) cari le scot fără dată pentru a le oferi admiratorilor ca noui culegeri.

Singura ediție care dovedește o muncă pioasă e acia a lui Ion Scurtu (1908). Cuprinde text critic și adnotări după manuscrisele academiei, locul și data când au fost publicate poeziile; în plus introduce și poeziile din tinerețe începând cu „*La Moartea lui*

Aron Pumnul” (1865) Mai există apoi (mise pare) un volum îngrijit de d. A. C. Cuza (și de care nimeni nu amintește) cuprinzând în proză scrieri de ale poetului precum și articole politice din *Timpul*.

Desigur, opera întreprinsă în momentul de față de către profesorul eșan e cât se poate de grea. Pentru că trebuie să aducă ceva nou, adică să completeze tot ce s'ar putea pretinde sărăcicioaselor ediții de până acum. Și greutatea vine, în primul rând, de acolo că Eminescu, care pelângă că n'a scos niciodată un volum cu operele sale, dar n'a dat nici indicații. Se gândise totuși înainte de a-și pierde sufletul prin înebunirea sa (1883) să tipărească un volum „*Lumină de lună, versuri lirice*”. O altă greutate pentru cercetătorul actual e că trebuie să posede un spirit științific din care să se desprindă criticul și mai ales filologul (pe cel din urmă îl posedă.)

Criticul trebuie să păzească adevărata valoare a operii, iar filologul să întregască limba adevărată a marelui poet, căci nimeni nu s'a îngrijit de acest lucru. Desigur poeziile vor fi transcrise pe cât e posibil în vorbirea actuală, dar adnotațiile cercetătorului, trimițătoare la acea pe care o folosea maestrul.

Și ediția *Poesiilor* lui Eminescu e năspus de necesară, pe lângă vulgarizare, pentru masa de intelectuali, unii formați, alții tineri, în formație, care s'ar simți fericiți să aibă în bibliotecă lor această carte, care după trecere de mai bine de patru decenii, va trebui, ce-i ce trebuia demult, să fie un moment cucernic.

Poate se va ridica cineva să completeze cu alt monument opera genialului poet, prin proza sa. E necesară pentru a stabili o legătură a celor de azi cu trecutul curat al celui mai vajnic apărător al purității rasei noastre.

Se pare că într'o măsură venim avea și proza se, căci o editură mare, a dat misiunea unui literat și puțin critic, să alcătue o ediție completă, versuri și proză în vrea 450 de pagini. Dacă lucrul e săvârșit intrucâtva și din necesități editoriale, impuse literaturii amintit, e bine venită această ediție intrucât și așa lipsește.

Dar nu putem păcătui, ci așteptăm.

Vesnicie

Toți mărăcinii
Răsar luminii.

Se bocesc broaște
Cu ochi de moaște.

Dorm pentru vise
Trei paraclise.

Jos în nămol
Pe drumul gol

Un om se duce
Purtind o cruce.

Ioan Georgescu

N. Niculescu

Contrast

Prin săli de bal, prin cabarete,
In ritmuri strlânse, excitante,
Perechi topite'n pîruete,
Plutesc in feerii dansante.

Prin casele dărăpănate
Din mahalalele obscure,
Femei de trudă devastate,
Bărbați cu mâini de sclavi, impure.

In somnul lor greoiu de vite
De lungi milenii răbdătoare,
Visează zorile'n roșite
Cu deșteptări răsturnătoare.

Dem. Bassarabeanu

Cîntec pentru Lu

Licuriu in iarba aromată,
Te-am sădit in primăvara nouă
Când pe ruguri de 'nserări — curată
Sărutat-ai florile de rouă,

A'nflorit prin crengile de humă
Cîntecul singurătății ude ;
Și ca miine clopoței de brumă
Soarelui de toamnă vor surăde.

Pleacă-te pe valuri și ascultă
Glasul năbușit al apei clare.
Plânsul greu de amintire multă
Ce din fund de ape verzi, tresare.

Panait Nicolae

Amintire

Pe strada ce'nfrășea acelaș gând
Ne-am întâlnit, și zilele la rînd
Au depănat in mersul lor fugar
Povestea noastră ce sfârși amar.

Și-au depănat in mersul lor fugar
Un caer lung ce se'mpletea bizar
Și care, obosit de-atîta cale,
A poposit in șoapte 'nșelătoare.

Povestea noastră s'a sfârșit amar.
Privesc perdută strada, și'nzadar
Aștept ca pașii tăi să-i mai aud,
Căci a'nghețat și cel din urmă gând.

Pina Vasiliad

Cîntec Pentru Lya

Ai fildeș in gură
și marmură'n față.
aur in plete
și cer in priviri.

Ți-i zîmbetul crinul
crescut in grădină,
floare ți-i sinul,
rodii de lumină.

Gura, potirul
plin cu har,
sărutul cu mirul
sfînjit in altar.

Să te prind sub copricorn
ți-aș fura paharul,
pe suflet dintr'insul să-mi torn
Și mirul și harul.

Th. Merei

Mormînt nou

Țigă rece, obosită,
Mă privești ca pe-un străin
Și in mintea-mi chinuită
Gîndurile, n'au cămin.

Hîrb de oase, risipite
Zac pe-o margine de lut,
Peste lemne putrezite
'N colbul vremii prefăcut.

Gura-ți rece, rânjitoare,
S'a oprit in ploii de răs
Și pe fruntea sclipitoare,
Toate frunzele au plâns.

Unde este fericirea,
Ce-o credeați pe-acest pămînt ?
Pleavă'n vînt e omenirea,
Toate's până la mormînt !

Acum, se stinge inc'o stea,
Cu'n singur licărit.
Pe vîrf de gînd in mintea mea
Cruci două-au răsărit.

Ion Bogdan

Pămîntul

Sursa oricărui preocupări, care ridică omul deasupra nivelului vieții animale, este întotdeauna de domeniul spiritual.

Literatura, arta — puncte de marcă ale superiorității — nu-și au nici un rost dacă nu considerăm ceva care să dea acestora o valoare relativă în drumul spre înțelegere și desăvîrșire. Acestui ceva, pe care am convenit să-l numim suflet, concepția idealistă îi dă o nuanță universală și-l consideră ca atare, fluidul imaterial care turnat în forme specifice se adaptează diferitelor mentalități. Inadevar, spre exemplu înclinația către frumos, fie în artele plastice, fie în arta literelor, există pretutindeni și se intensifică în proporție directă cu civilizația.

Nimeni nu contestă aceasta, dar în ceea ce privește puterea de redare și înțelegere, avem de spus câteva cuvinte.

Spre a reda o frumusețe, în diferite forme, în afară de talent se cere ca acea frumusețe neapărat să ne impresioneze. Fantezia, fie ea cît de adîncă, nu poate avea rodul dorit dacă nu se bazează cîtuș de puțin pe ceva existent, pe ceva asupra căruia se îndreaptă raze de conștiință din toate direcțiile.

Fiecare cetim versuri prin cari, măestria autorului ne mișcă sufletul, cîntînd în ele fie frumusețile unei lumi existente, fie ale celei trăite de noi. Dar nimic nu se lipește mai bine de sufletul nostru, ca acestea din urmă. Ele rămîn nemuritoare, spre deosebire de celelalte, cari pier acoperite de valurile uitării. Doina nu va pieri niciodată, căci ea se confundă cu traducerea fidelă a stărilor sufletului ale poporului nostru. In ea s'a pus verdele pădurilor noastre și ostatul sau chiuitul ciobanului nostru. Și numai ei poate s'o cînte și s'o înțeleagă așa cum trebuie.

Chiar dacă însemnații minuitori ai condeiiului au căutat să se inspire din alte părți, decit cele ale noastre, au

turnat involuntar caractere specifice neamului din care face parte.

Pictorul român, oricît s'ar sili să creeze, tablourile sale vor fi parfumate fie de întinsul cîmpurilor țării sale, fie de frumusețea întruchipată și sorbită din hora satului.

La fel în muzică. O melodie, fie cît de studiată, dacă în ea nu găsim ceva comun cu viața noastră, nu ne poate alina rănile sufletului.

De aici tendința tuturor talentelor cu care ne mindrim de a se ocupa în redările sentimentelor lor, de specificul atît de important.

Căci în adevăr, ce altceva îi trebuie Romînului decit ceva românesc ? Și slavă Domului fiecare în România poate găsi isvoare de inspirație în orice direcție.

Nicăeri, plîmbindu-ți ochii pe harta planigobului, nu întilnești un ținut care să te atragă, ca acela al țării noastre. Din cununa Carpaților majestoși par că vezi cum coboară sclipiri de ape limpezi pe acăr unde s'au scurs milenii durerile neamului, spre verdele mării mintuitoare.

In preocupările noastre artistice și literare, pămîntul de care organic suntem legați va fi sursă vie de inspirație, iar primi pași numai în credința aceasta i-am pus, avînd în acelaș timp impresia că vom reuși.

N. Caravan

in curînd :

IOAN GEORGESCU
CÂNTECE DIN UMBRĂ

PANAIT NICOLAE
RĂSTIGNIRI

FLAIUZ schiță de ION TADEU

Copiii îl botezase așa, odată când el necăjit lovise cu o petricică pe unul din ei. Copilul se întoarse mâniat la el și-i strigă printre lacrimi :

— Flaiuz..., Flaiuz prostu".

Dintr'odată toată ceata țăncilor se porni pe răs și săltând pe picioare, de nu-i ajungea drumul, prinseră a-l porrecli, mai tare și mai tare.

— Flaiuz !..

— Flaiuz !..

— Flaiuz prostu..."

Prostul pleacă lăra a mai zice o vorbă și dădu colțul ulicioarei dinspre prund.

Flaiuz n'avea nici-o vârstă. Se născuse în satul acela. Era înalt și purta haine de căpătat pe care le cărpea cu grije. Avea un chip frumos și de multe ori, când avea el ceva mulțumitor, figura ce făcea era nespuse de ciudată. Râdea, dar nu la fiiece prostie și era băgător de seamă și la negliobiile altora și ale lui. Il prindeau câteodată flăcări la horă pentru a avea pe seama cui glumi și pentru a se sbenguî. Alteori îl păcăleau că l-a îndrăgit câte o fată mai slută din sat.

— Măi Flaiuz îți poartă gând de logodeală Sița lui Vasile.

— Ce mă, răzi tu de miné? se ducea de acolo mai departe, unde alții începeau cu alte glume până ce-l făceau să plece. Se oprea tocmai la prund, se așeza pe câte un mal și și începea a fluera sau fuma tutun prost și acela de căpătat, cu o lulea cioplită de el în lemn de vișin.

Își petrecea vremea numai prin aceste părți. Uneori cine știe de ce își amintea și așa începea să ofteze și pleca încet de schimba locul cu cel din șopronul popii Ștefan la care slujea dinainte de a muri mă-sa, lelea Savista. Până atunci își purta lenea, cătu-i de mare malul gărlii. Hoinărea și prin cătunele vecine cașicum ar fi avut te miri ce treburi. Și marea lui plăcere era să aștepte copiii dela școală, să le privească în cărți, ei să spue cutare pățanie iar el îi strângea pe toți sub gardul de răchită al uliții dinspre muche și le spunea la povești, cu un tâlc prostesc, mai adăuga și dela el pe măsură ce țăncii îl ascultau mai mult. Poveștile acestea nu se sfârșiau niciodată și o începea ades dela cap. Plecau apoi grămadă rămânând fiecare pe la casele lor, iar Flaiuz lăsa pe cel din urmă „numa' pân' divale la crucea popii"

Și așa pierdea Flaiuz toată ziulica, pân' ce mă-sa, lelea Savista, îl lua la goană din tindă.

— Prăjina dracului, arde-te-ar focul du-te și mănâncă unde-ai fost... și svârlea după el cu ce apuca.

După moartea ei băiatul, căci tot un fel de copil rămăse, se prostise și mai mult și ajunsese de răsul copiilor.

Popa Ștefan îl ținea să spargă lemne să mai aducă și el o doniță de apă

sau pentru alte treburi de curte. Flaiuz făcea toate astea și ar fi făcut orice când îi spunea Marina servitoarea popii adusă de prin părțile Brașovului.

Grăsuță și înfiptă foc. Ea era taina ascultării și oftărilor prostului care nu-și mai găsea locul.

— Flaiuz adă lemne țăndărite, îi striga Marina fără să se clintească. Flaiuz se făcea nevăzut cât ai număra unu și venea cu brațul plin. Se propția în urmă de ușe și privea la ea cum trebuia prin toată bucătăria.

Marina nici că se gândea la dânsul. Intr'o seară când se tot plimba pe ulița dinspre gărlă a văzut două umbre lipite de un gard. S'a apropiat hoștește, Marina își făcea de vorbă cu Radu. Il știa pe Radu asta că-și râdea mereu de dânsul și-i plesnea câteodată câte-o palmă așa din senin și pentru nimic. Nu mai putea vedea și se depărtă tot astfel cum se apropiase.

Flaiuz era mereu trist și mereu hoinărea de colo până colo, mai dispărea câte o zi întreagă și venea istovit. Parcă îl mânca ceva pe suflet. Odată l-a dojenit popa că umblă și nu mai stă la treabă. El fără altă vorbă îi zise popii :

— Părinte Ștefane, Marina umblă cu Radu... noaptea i-am văzut pe ulița din gărlă. Avea un chip tâmpit. Popa fără a mai răspunde plecă de lângă el. Flaiuz rămăse nedumerit și fața lui era a întrebare. Puse capul în pământ și se mișcă deacolo încet, obosit.

În acelaș seară răzima ușa dela bucătăria și privea, când la Marina, când la foc. Era mai luminat. Marina grăbită i-a dat de mâncare, el a îmbu-

cat mult și repede și iar s'a uitat la ea. Fata nici nu-l băga în seamă, eși afară. Prostul se uită repede după ea, apoi privi mult în gol peste cotlon.

Fata a venit iar și s'a așezat pe marginea patului par'că așteptând.

— Ști ce-i Marino? vorbi Flaiuz fără a se clinti cu privirea.

— Dacă mi-i spune... răspuse fata uitându-se spre el.

— Nu te duci... Radu... știu eu...

Dar nu termină și fata sări arsă și-l pironi cu privirea, apoi se duse la el și-i spuse o vorbă rea. Băiatul se sculă, avu o clipă de întunecare, o apucă în brațe și își lipi gura de gâtul ei. O lăsă. Fata țipă odată și l pocni cu putere peste gură mai întâiu, în urmă gemând într'un fel de plâns, îl plesnea mereu.

Prostul răsă mulțumit, se insenină în chip și eși fuga. O luă razna peste drum, trecu prin uliță și se perdu în beznă.

Toată noaptea lipsi. A doua zi au crezut că-i hoinar și nu l-au căutat. Dar după amiază au prins copiii din sat a striga în ograda popii :

— Săi părinte că s'a necat Flaiuz... e dinjos de leasă...

Prostul zăcea cu iumătate de trup pe nisip, cu picioarele scufundate în apă. Umflat și vânat, iar în jurul lui fugeau copiii aproape plângând. Au venit la urmă și vecinii să-l ducă de acolo.

Cățiva țănci fugeau către marginea satului să vestească moartea prostului.

— S'a necat Flaiuz... săracul Flaiuz.

Ion Tadeu

MIRCEA STREINUL

CARTE

DE

ICONAR

EDITURA ICONAR

Cernăuți—1933

O CARTE BUNĂ

Suntem informați că peste puțin timp va apare la Buzău o nouă carte care va fi, credem, bine primită de public.

D. Daniel Cluzel tipărește „*La politique coloniale de la France*” *Son histoire, Son esprit, Ses bienfaits*”

Interesul teoretic și practic și în consecință actualitatea acestei lucrări nu va scăpa nimănui.

Expune în acest scop exemple sugestive și rezultatele metodelor cari au dat roade. Inițierea acestor exemple și utilizarea metodelor putând ajuta rezolvirea delicatelor probleme ce se pun în mai multe state ale Europei de după război, astfel, punerea în valoare a resurselor și energiilor naționale, asimilarea minorităților și educația claselor inferioare.

C R O N I C A

Cu d. Iulian Vesper, poezia bucovineană se consacră definitiv, Cu o ușoară influență din Blaga, d. Iulian Vesper, fecundează revolta și desgustul propriu: (*Echinox în odăjdii*)

*Vagabond cu ziua, supt și lenevit,
cerșetor și vameș, cocoșat nebun
m'am tirit sub stele cu genunchii răni
ca s'ajung la patul încălzit și bun;
dar, pitic, în marea umbră a tăcerii
cine m'ar cunoaște și m'ar auzi,
cînd mă voiu trezi*

*aiurit din ceață,
dîncolo de noapte, dîncolo de zi?
orb și gol în somnul cerului deșert
Orion pe cite drumuri mă va duce?
Usturat de gerul albelor lumini
aștepta-voi singur lângă care cruce?*

(Post festum)

Cu'n bogat vocabular și inspirație, versuri'e d-lui Vesper frapează și încintă sufletul.

Sunt acorduri lirice de-o verosimilă luciditate, itinerarii adînci în povestea simțurilor sufletești, deseori sterile, departe de fatalitatea mediului frîmțat în teascu gîndului și al morții. Poezia d-lui Vesper, întunecată și complexă, scîntee în „marea umbră a tăcerii” prăvălită la porțile gîndului ca un cîntec tîrziu, desblocaț din gînitul luminos al eternității

Panaît Nicolae

Din viața drumului de fier

de George Carara

● *Arghezi-Kuty*. Monahul din dealul Mărțișor a zămîslit de mai bine de un an, și a pus acum pe piață, o carte de *literatură* și umor estin și sec. *Kuty* țâsnită din imaginația argheziană pretinde a fi, prin pana d-lui George Călinescu, o carte cu adevărat literară. Am crede și asta dacă istoriograful lui Eminescu n'ar fi silit să scrie ce a scris în *Adevărul literar*...

● *Munca literară* a lui Ion Georghescu a atins al cincilea număr. Colaborează Al. Cazaban, George Scriosteanu, Zaharia Stancu, N. N. Șerbănescu, D. Ciurzu, Cronica o posedă d. Paul I. Papadopol. Amintim poemul în proză *Piere hunul* iscălit Ivgar, care pune o idee de epopee în fraze de o muzicalitate încântătoare.

Mai scriu d-nii Mircea Streinul, Traian Ionescu, Al. Bibescu I. Manolescu Gh. Antonovici și atinge problema

cărții d. Scarlat Preajbă Articolul de fond aparține lui Traian Negoșanu autorul unui roman manuscris. Scrie despre *O forță spirituală*, în jurul D-nei Elena Văcărescu.

● *Pina Vasiliad* e numele unei poezese în formație, pe care o vom prezenta într'un număr viitor.

IN CURÂND

SPRE DECLIN ?

ROMAN DE

TRAIAN NEGOȘANU

● *Mircea Streinul* a scos *Carte de iconar*, versuri și pregătește *Exegeză*.

● *Iulian Vesper* anunță *Prolog*.

● Poetul buzoian Matei Ghimbășanu va tipări curând volumul de nuvele *Mănăstirea cu porumbei*.

● *Vraja mării No. 2* pe care o primim la redacție e o revistă literară la care colaborează numai scriitorii tineri. Apare la Constanța.

● *Răstigniri* volumul de poezii al lui Panaît Nicolae și-a găsit editorul într'una din extremitățile de nord ale țării.

● *Alfa* e revista eșană ce apare sub triumviratul d-lor Ghedeon Coca Victor Măgură, George Moroșanu.

Colaborează o mulțime de tineri. Revista și-a impus misiunea relevării valorilor literare naționale. Vom reveni asupra ei.

● *Biruința*, ziar independen-Craiova Str. Sf. Spiridon 18,

● D. prof. Mihail Rădulescu va deschide zilele acestea un atelier-scoală pentru pictură.

Remarcăm că d. prof. M. R. a fost elevul marelui Grigorescu.

● *Gorjanul* an. X n. 39, organ de cultură și informație, la Tg. Jiu Dir. d. Jean Bărbulescu.

● *Gând nou* e scris numai de tineri.

● Secțiunea teatrală a asoc. „Prietenii Artelor” prepară două comedii de succes.

Secțiunea muzicală a format o orhestră de cameră numărând 15 persoane.

În cenaclul asociației s'au ținut până în prezent patru conferințe. Prima a tratat *Despre conferințe și despre*

elocință, vorbită de d. N. Niculescu. D. prof. St. Săndulescu despre *Hașdeu, omul și opera*, d-ra Lily Gavrilescu despre *Literatura feminină*, iar despre *G. Coșbuc* d. Ion Bogdan,

Conferințele au loc în fiecare sâmbătă.

● În numărul viitor vom publica poeziile d-lor *Dem. Bassarabeanu* și *Mircea Streinul*, fiindu-ne predate târziu.

● Mulțumim tuturor publicațiilor ce le primim la redacție. Dorim schimb cu cele mai depărtate reviste.

Trecut...

Ruină și plâns,

Vremuri șterse

Gânduri pierdute

Toate sunt mute.

Idoli de piatră

Căzuți în neant

Dorm pe vecie.

Gând și plăcere

Depart'e'n pustie,

George Popescu

Vis...

Gânduri adormite,

Cimitir în noapte,

Joc de spectri albi,

Fantome și șoapte,

Iele pe morminte,

la vise urite...

Ion Tadeu

Toamna

Se'n doae în codru cetina

Bătuță de vânt

Privind înmărmurită tina

La al toamnei rece cânt.

Și toamna cu figură de lut

Zâmbește prin plopi desfrunziți:

Și'ntinde pustitul cel roșu

Tăceri peste codri cerniți.

Neagu Cimperu

G A N D N O U

abonamente pe un an 60 și 150

CITIȚI

Carnet Literar